

Iskolánk 7. osztályos diákjai a Határtalanul program keretében Romániába utaztak 2025.06.04-2025.06.08. között.

A HAT-KP-1-2024/1-001063 pályázat keretében 2025.06.04, 2025.06.05., 2025.06.06., 2025.06.08. napok, a HAT-2-2025 pályázat keretében 2025.06.07. valósult meg. Az alábbi élménybeszámoló olvasható Nádudvary Tamás projektvezetőtől:

Az Összetartozás napjának hajnalán indultunk útnak a Ciszterci Rend Nagy Lajos Gimnázium 7.A osztályával, 37 fővel, és három kollégámmal a Határtalanul program keretében, hogy ellátogassunk Erdélybe. Délután érkeztünk meg Vajdahunyadra, ahol megálltunk ebédelni és a távolból megcsodálhattuk a dicső Hunyadiak várát. Utunk során megragadtuk az alkalmat arra, hogy a látottakhoz kapcsolódóan, a látómezőnket is szélesítsük: Aradnál megemlékeztünk a 13 vértanúról, Dévánál elhangzott a Kőműves Kelemenné, majd az autópályáról letérve, a Fogarasi Havasok mentén, Fogarasnál felidéztek, hogy osztályunk tantermének névadója, Babits Mihály, itt töltött három évet és miként vélekedett az akkori viszonyokról...

A diákok számos – az utazásunkat megelőző, ráhangoló órán elhangzott – elméleti ismerete szilárdulhatott meg a helyszíni élmények hatására.

Kitérőkre, megállókra nemigen jutott időnk, mivel kötve voltunk a szentegyházi trianoni megemlékezéshez, ami este 7 órakor vette kezdetét. Már hónapokkal utazásunkat megelőzően egyeztettünk Haász Sándor karnaggyal és a szervezőkkel, hogy összehangolhassuk a részvételünket a műsoron. Így került sor arra, hogy a megemlékezésen a gyermekfilharmóniával együtt énekelhettünk (az éneket iskolánk karnagya tanította be az osztálynak) és az osztály egyik jeles tanulója, egy Kányádi verset szavalt el, könnyeket csalva a szemekbe. Ezt követően találkoztunk a „Gyerekkorom”, akik megvendégelték bennünket és megmutatták a közösségi házukat és barátságok is szövődtek...

A szentegyházi trianoni megemlékezéssel zárult a napunk: nem a múlt fájdalma, hanem a tettekre készség csengett ki az elhangzott szavakból, mégis, a magyar és a székely himnusz után a lélek megremegett.

Este elfoglaltuk a szállásunkat, ahol nem volt téterő; emeletes ágyas, 6 fős szobák voltak; a párna és az ágynemű huzata eltérő színű volt; a női fürdőben függönyök takarták a vécéket; valaki még pókot is talált. Komoly kihívás volt ez a diákoknak, akiknek többsége ehhez hasonló még nem tapasztalt.

Gyerekkorom szünidejének nagy részét Erdélyben töltöttem, lévén, hogy apai ágon onnan származom. Emlékszem ezekre az emberpróbáló élményekre és jó volt látni, ahogy ők is szép lassan elfogadják a körülményeket és jól érzik magukat egymás társaságában.

Csütörtök hosszú nap volt. Reggel betértünk a gyimesfelsőlaki Szent Erzsébet Líceumba, ahol az alapító, Berszán Lajos atya fogadott minket. Miután meghallgattuk az iskola alapításának küzdelmes, de gyümölcsöző történetét, iskolabejárásra került sor és átadtuk az adományokat, amelyeket a bentlakásos iskola diákjai és családjaik számára gyűjtöttünk. Az ebédet Gyimesbükkön a Deáky panzióban költöttük el, ahol Deáky András tanár úrtól hallhattunk helytállásról, megmaradásról, hazaszeretetről és arról, hogy merjünk nagyot álmodni. Ő mert nagyot álmodni és ma zárandokhely az ezeréves határ: áll a bakterház és a székely keresztút, épül a Rákóczi vár.

Ezután a már említett határon várt minket Prezsmér Fülöp jó szóval és egy kis szekerezés után az esztenán sajttal és szalonnával. A sajtkészítést is elleshettük, nekimentünk a hegynek, sokat ökörködtünk - ez lett a tripadvisor top programunk.

Pénteken átkeltünk a Kárpátokon, hogy találkozzunk a moldvai csángókkal Pusztinán, akik ízes beszédükkel, népviseletükkel kápráztattak el bennünket. Nyisztor Ilona vendégei voltunk egy pár órára. Ilona a templomban fogadott bennünket, ahol imádságos énekeket énekelt, beszélt a hazaszeretetről és a megmaradásról. Hazaúton, a Gyimesekben megköstölhattuk a csorbát és a juhtúrós puliszkát...

Betértünk a csíksomlyói kegytemplomba - már szép számban gyülekeztek a zarándokok -, hogy közösen imádkozzunk és érinthetjük a Szűzanya köpenyét...

Szombaton, gyalogosan, a szentegyházi csoporttal együtt zarándokolva mentünk Csíksomlyóra, fel a "nyeregbe". Idegenvezetőnk értékes gondolatai és hasznos útmutatásai nélkülözhetetlenek voltak ahhoz, hogy ez a 12-13 éves korosztály is megélhesse a zarándoklat lényegét. A Csíksomlyói Búcsú mindannyiunk számára életreszóló élmény volt.

Vasárnap, a hazaúton beiktattunk egy hosszabb megállót a tordai sóbányánál. A parajdi katasztrófa motiválta ezt a döntést. Fontosnak találtuk, hogy diákjaink kapjanak egy képet arról a veszteségről, amelyet a Parajdon és környékén élő nemzettestvéreink elszenvednek. A sóbánya látogatása kapcsán tudatosítottuk bennük a veszteség mértékét és szerteágazó hatását.

Utunk tervezésekor a személyes találkozásokat helyeztem előtérbe, hogy példát és erőt merithessenek belőlük gyermekeink, akik egy olyan világban kell megtalálják a helyüket, amelyik azt sugallja, hogy mindegy, hogy hova állsz.